

Мене звати Юлія, мені 37 років. Я живу у Львові.

З перших днів війни мій чоловік хотів стати добровольцем. Він дуже патріотичний.

Я була категорично проти цього. Він молодший за мене й іноді трохи незрілий. Я відчувала, що він не розуміє наслідків свого рішення.

Ми сварилися через це. Я плакала, кричала, але не могла змінити його думки. Тож мені довелося змиритися.

Зрештою, я дала йому зрозуміти, що він робить правильну річ і що я чекатиму на нього вдома. Я його підтримую.

За деякий час на фронті підрозділ мого чоловіка звільнив окуповане місто. Ми думали, що після цього він отримає кілька тижнів відпустки чи хоча б кілька днів для відновлення десь у спокійному місці. Але цього не сталося.

Тоді я усвідомила: я повинна до нього поїхати. Я попросила, щоб він купив мені квиток на потяг до Запоріжжя. Я хотіла побачити його, переконатися, що з ним усе гаразд, і нагадати йому, що я існую. Ще одна причина: ми з чоловіком хочемо дитину. Тому я мала їхати.

Це була 20-годинна подорож. Усі пасажери були або солдатами, або дружинами. Коли потяг прибув, це виглядало, ніби тунель: по обидва боки колії стояли інші вагони, щоб захистити пасажирський потяг від обстрілів і стрільби.

Ми з чоловіком довго гуляли по красивому місту. Це був теплий, спокійний день. Будівлі були пошкоджені, із величезними дірками від обстрілів. Ми чули вибухи, але чоловік сказав, щоб я не хвилювалася. "Ми близько до навчальної бази, і ці звуки звідти", — сказав він.

У більшості будівель шибки були вибиті, вікна були забиті дошками чи просто зяяли порожнечою. Усі, кого ми бачили, були солдатами. Лише кілька дітей каталися на велосипедах, і літні люди виходили з будинків.

Це був перший раз, коли ми побачилися за два місяці. Ми ніколи не мали медового місяця, тому вирішили, що це буде наш власний маленький медовий місяць.

Мій чоловік винайняв квартиру, і в ній нещодавно замінили вікна. На балконі стояло відро з уламками скла, а вікна квартири виходили на дитячий садок, повністю зруйнований обстрілами. Втім, квартира була затишною. Але коли ми пересували диван, то знайшли використані презервативи від попередніх мешканців.

Вночі часто були обстріли. У Львові спершу чуєш сирену, а потім вибух. Тут усе навпаки.

Однієї ночі стався дуже гучний вибух, майже як землетрус. Ракета влучила десь зовсім близько. Я дивувалася, як наш будинок досі стоїть після цього. Мій чоловік просто повернувся на інший бік і продовжив спати. Я боялася знову заснути.

Мій чоловік намагається дати мені все, чого я хочу. Він купив мені собаку, щоб вона скрасила мою самотність, робить ремонт у нашій квартирі, вирішує всі проблеми, які в мене виникають.

Він каже, що намагається дати все, поки ще може. У мене є сильне відчуття, що мій чоловік думає, що він не виживе.